

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Kropiewnicka (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSO Alojzy Zawadzki

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bogdana Myrny

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r.

sprawy **P. C.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 20 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 53/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje stwierdzenie o uprzedniej karalności, czyn ten kwalifikuje z art. 178 a § 1 kk i przepis ten przyjmuje za podstawę wymierzonej oskarżonemu kary;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. C. został oskarżony o to, że w dniu 17 maja 2012 r. we W., na ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, tj. mając 1,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio karany za czyny z art. 178a § 1 kk przez Sąd Rejonowy w Strzelinie wyrokiem o sygn. akt II K 84/09 z dnia 28 stycznia 2009 r.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 53/12, **Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków, II Wydział Karny:**

I. uznał oskarżonego **P. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk i za to, na podstawie art. 178 a § 4 wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania dniu 18 maja 2012 r.;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

V. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 400 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 605,56 zł i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **oskarżony P. C.**, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść, poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony w sposób zamierzony wsiadł za kierownicę swojego pojazdu pod wpływem alkoholu, w sytuacji, gdy uczynił to nieświadomie.

2) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary oraz środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, pozbawiających oskarżonego na dłuższy czas możliwości wykonywania zawodu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez orzeczenie odmiennie co do istoty i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego w zakresie merytorycznych argumentów w niej zawartych - nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wyrok podlegał wprawdzie częściowej zmianie, jednak z innych przyczyn niż wskazane w treści skargi odwoławczej.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o właściwie przeprowadzoną ocenę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a z poczynionych ustaleń wywiódł logiczne wnioski, zarówno co do faktu prowadzenia przez P. C. samochodu osobowego w stanie nietrzeźwości, jego winy w tym zakresie, jak i wymiaru kary.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów sformułowanych przez P. C. w wywiedzionej skardze apelacyjnej Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, iż nie sposób podzielić twierdzeń skarżącego, jakoby wsiadając do samochodu w stanie nietrzeźwości nie był on świadom swoich działań. Należy pamiętać, że P. C. jest osobą dorosłą oraz w pełni odpowiedzialną za swoje czyny. Badający oskarżonego dwaj biegli lekarze psychiatrzy nie mieli żadnych wątpliwości, że w inkryminowanym czasie P. C. nie miał wyłączonej ani nawet ograniczonej w jakimkolwiek stopniu zdolności do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania własnym postępowaniem. Co więcej z wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, a następnie podtrzymanych na rozprawie wynikało, że w dniu 17 maja 2012 r. P. C. w pełni świadomie wprawił się w stan znacznego upojenia (w chwili badania miał 1,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), spożywając alkohol ze swoim znajomym. W tym stanie rzeczy odwoływanie się przez skarżącego do jego uzależnienia od alkoholu nie miało żadnego znaczenia w świetle poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa P. C. za zarzucany mu czyn. Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że oskarżony wiedząc o swoim uzależnieniu nie powinien był w ogóle nie sięgać tego dnia po alkohol. Skoro to uczynił, a następnie będąc w stanie nietrzeźwości wsiadł za kierownicę samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), dał tym samym wyraźne przyzwolenie na to, aby przy ocenie jego zachowania traktować go jak osobę w pełni świadomą swoich czynów i gotową ponieść za nie pełną odpowiedzialność. Jedynie na marginesie wypada zauważyć, iż z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk nie miało również żadnego znaczenia, iż P. C. przejechał swoim samochodem jedynie 50 m. Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, że przepis art. 178a § 1 kk nie uzależnia możliwości pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości od tego, jaką odległość przejechał samochodem nietrzeźwy sprawca.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że wbrew zarzutom apelacji przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy nie naruszył normy art. 7 kpk, ocenił wszystkie dowody w sposób swobodny, a nie dowolny, uwzględnił przy tej ocenie wskazania logiki i doświadczenia życiowego, następnie zaś wszechstronnie

wyjaśnił przyczyny, dla których określonym dowodom dał wiarę, innym zaś przymiotu wiarygodności odmówił. W tym stanie rzeczy zarzut skarżącego kwestionujący prawidłowość poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych uznać należało za całkowicie bezzasadny.

Wbrew zarzutom apelacji także wymierzona oskarżonemu kara była w pełni adekwatna, dostosowana do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, albowiem uwzględniała szeroko rozumiane względy prewencji indywidualnej. Z zebranych w sprawie dowodów wynikało, że oskarżony był w przeszłości kilkakrotnie karany za przestępstwa. Postawa oskarżonego świadczy o tym, że pomimo zastosowanych dotychczas środków reakcji prawno-karnej, proces jego resocjalizacji przebiega w sposób niewłaściwy. Nawet wcześniejsze odbywanie przez oskarżonego kar pozbawienia wolności nie stanowiło dla niego dostatecznego sygnału do zmiany swojego zachowania. W tych okolicznościach całkowicie niezrozumiały był argument skarżącego, że zasługiwał na łagodniejsze potraktowanie.

Należy pamiętać, że oskarżony został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres próby wynoszący 4 lata. Sąd Odwoławczy nie miał wątpliwości, że z uwagi na charakter popełnionego czynu oraz wcześniejszą karalność oskarżonego kara orzeczona wobec P. C. przez Sąd pierwszej instancji jest stosunkowo łagodna.

Nie ma także racji skarżący kwestionując zasadność okresu, na który orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Całkowicie niezrozumiały jest argument P. C. odwołujący się do pozbawienia go możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że oskarżony jest osobą bezrobotną, utrzymującą się wyłącznie z prac dorywczych. Nadto, oskarżony nie posiada prawa jazdy, a zatem nie sposób zrozumieć, w jaki sposób orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych miałby zmienić obecną sytuację życiową P. C. czy też uniemożliwiać mu podejmowanie aktywności zawodowej. Mając na uwadze okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego, a zwłaszcza wysokie stężenie alkoholu w jego organizmie oraz uwzględniając dotychczasową karalność oskarżonego orzeczony przez Sąd Rejonowy środek karny w wymiarze 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym uznać należało za dolegliwość adekwatną i sprawiedliwą. W ocenie Sądu Odwoławczego, wskazany okres wyłączenia oskarżonego od prowadzenia pojazdów w sposób skuteczny wpłynie na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, uniemożliwiając P. C. narażanie innych uczestników ruchu na niebezpieczeństwo. Należy zarazem wyrazić nadzieję, że orzeczony zakaz prócz swego obligatoryjnego charakteru wpłynie wysoce wychowawczo na oskarżonego, wspomagając w tej mierze karę główną oraz pozwalając P. C. wykształcić w sobie niezbędną dojrzałość, potrzebą każdej osobie chcącej w przyszłości uczestniczyć w ruchu drogowym.

Niezależnie od powyższego, Sąd Odwoławczy z urzędu zmienił zaskarżony wyrok w zakresie jego pkt I.

Nie może budzić wątpliwości, że ustalenie Sądu pierwszej instancji, jakoby w momencie popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk P. C. był karany za czyn z art. 178a § 1 kk, co skutkowało przyjęciem wobec niego typu kwalifikowanego przestępstwa z art. 178a § 4 kk – nie znajdowało oparcia w materiale dowodowym. Zebrane w sprawie dowody wskazywały jednoznacznie, że oskarżonemu można było przypisać jedynie występki z art. 178a § 1 kk albowiem skazanie, na które powołał się Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku uległo zatarciu i to jeszcze zanim P. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk.

Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, że stosownie do treści przepisu art. 76 § 1 i 2 kk skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Jeżeli wobec oskarżonego orzeczono grzywnę lub środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem lub przedawnieniem ich wykonania.

Oskarżony P. C. był wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 28 stycznia 2009 r. wydanym w sprawie II K 84/09, za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Równocześnie wobec oskarżonego został orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł. Powyższy wyrok uprawomocnił się dnia 5 lutego 2009 r. Mając na uwadze treść przepisu art. 76 § 1 i 2 kk uznać

należało, iż do zatarcia skazania w sprawie II K 84/09 doszło w dniu 5 lutego 2012 r. Co prawda okres próby upływał oskarżonemu w dniu 5 lutego 2011 r., jednak stosownie do treści przepisu art. 76 § 2 kk orzeczenie wobec oskarżonego środków karnych wydłużało czas przewidziany na zatarcie skazania do momentu ich wykonania, darowania albo przedawnienia wykonania. Wobec P. C. orzeczono dwa środki karne. Świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł zostało przez oskarżonego w całości wykonane w dniu 2 czerwca 2010 r. Z kolei okres, na który orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych upłynął dnia 5 lutego 2012 r. i to właśnie wskazany dzień stanowił moment zatarcia skazania Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 28 stycznia 2009 r.

Stylistyka art. 178a § 4 kk nie pozostawia żadnych wątpliwości, że odpowiedzialność z przywołanego przepisu może ponieść jedynie ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości będąc wcześniej prawomocnie skazany za czyn z art. 178a § 1 kk albo też prowadzi pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Ponieważ w dacie popełnienia zarzucanego oskarżonemu występku, tj. w dniu 17 maja 2012 r. nie tylko nie obowiązywał już orzeczony uprzednio zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale także P. C. nie mógł być traktowany jako osoba skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 28 stycznia 2009 r. z uwagi na zatarcie przedmiotowego skazania z dniem 5 lutego 2012 r. - zakwalifikowanie zachowania oskarżonego jako przestępstwa z art. 178 a § 4 kk było niedopuszczalne.

Mając powyższe na względzie, Sąd zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie o uprzedniej karalności P. C. i czyn ten zakwalifikował z art. 178a § 1 kk, przyjmując także wskazany przepis, jako podstawę wymiaru kary. W pozostałej części zaskarżony orzeczenie należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego P. C. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.